

וידוי מעשרות

מצות עשה להתודות לפני יי אחר שמוציאין כל המתנות שבזרע הארץ, וזהו הנקרא וידוי מעשר.
ואין מתודין וידוי זה אלא אחר השנה שמפרישין בה מעשר עני, שנאמר 'כי תכלה לעשר' . ואמרת לפני יי אלהיך בערתי הקדש מן הבית.
אימתי מתודין? במנחה ביום טוב האחרון של פסח של רביעית ושל שביעית, שנאמר 'כי תכלה לעשר' - ברגל שכל המעשרות כלים בו.
אין מתודין אלא ביום, וכל היום כשר לוידוי המעשר, ובין בפני הבית ובין שלא בפני הבית חייב לבער ולהתודות.
וכל אחד ואחד אומרו בפני עצמו, ואם רצו רבים להתודות כאחד - מתודין.
ומצותו במקדש, שנאמר 'לפני יי', ואם התודה בכל מקום - יצא.
אינו מתודה עד שלא ישאר אצלו אחת מן המתנות, שכן אומר בוידוי 'בערתי הקדש מן הבית'. וערב יום טוב האחרון היה הביעור, ולמחר מתודין.
וצריך להפריש המתנות על הסדר, ואח"כ יתודה, שנאמר 'ככל מצותך אשר צויתני'.
'השקיפה ממעון קדשך מן השמים' עד 'כאשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש' זו בקשה שיתן טעם טוב בפירות.
ישראל וממזרים מתודים, אבל לא גרים ועבדים משוחררים, מפני שאין להם חלק בארץ. והרי הוא אומר 'ואת האדמה אשר נתת לנו'. כהנים ולויים מתודים, שאע"פ שלא נטלו חלק בארץ יש להם ערי מגרש. (מתוך רמב"ם הל' מ"ש ונ"ר פ' י"א)

נוסח הוידוי (דברים כו)

כִּי תִכְלֶה לֶעֱשׂוֹר אֶת-כָּל-מַעֲשֵׂי הַבְּוֹאָתְךָ בְּשִׁנָּה הַשְּׁלִישִׁית שְׁנַת
הַמַּעֲשֵׂי וְנָתַתָּה לַלֵּוִי לֶאֱכֹל לִיתוֹם וְלֹא-לְמִנְחָה וְאָכְלוּ בְּשִׂעְרֶיךָ
וּשְׂבִעוּ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּעֶרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן-הַבַּיִת
וְגַם נָתַתִּיו לַלֵּוִי וְלֶאֱכֹל לִיתוֹם וְלֹא-לְמִנְחָה כְּכָל-מִצְוֹתֶיךָ
אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי לֹא-עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא עָכֹזְתִּי
לֹא-אָכַלְתִּי בְּאֵזִי מִמֶּנּוּ וְלֹא-בְעֶרְתִּי מִמֶּנּוּ בְּטָמֵא
וְלֹא-נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְמִת שִׂמְעַתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי
כְּכָל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי הַשְּׁקִיפָה מִמַּעַן קֹדֶשְׁךָ מִן-הַשָּׁמַיִם
וּבִרְךָ אֶת-עַמְּךָ אֶת-יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה
לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ